

W służbie Europejczyków

Co Komisja Europejska robi dla Ciebie

Niniejsza broszura jest dostępna na stronie internetowej UE europa.eu.int/comm/publications/ wraz z innymi krótkimi wyjaśnieniami.

Komisja Europejska
Dyrektoriat Generalny ds. Prasy i Komunikacji
Publikacje
B-1049 Bruksela

Rękopis ukończony w czerwcu 2005 r.

Ilustracja na okładce: Reporters

Opis bibliograficzny zamieszczony jest na końcu publikacji.

Luksemburg: Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, 2005

ISBN 92-894-9496-4

© Wspólnoty Europejskie, 2005

Powielanie jest dozwolone

Printed in Belgium

WYDRUKOWANO NA BIAŁYM PAPIERZE BEZCHLOROWYM

W służbie Europejczyków

Co Komisja Europejska robi dla Ciebie

Spis treści

Wstęp	3
Rola Komisji	4
Struktura	6
Ludzie	8
Rekrutacja	10
Z życia Komisji	12
Budżet	14
Twój głos w Brukseli	16
Systemy kontroli	18
Języki	20
W służbie obywateli	22
Dalsze lektury	22

Wstęp

Unia Europejska jest obecnie wspólnym domem dla obywateli 25 państw. Decyzje podejmowane przez Unię, jak wprowadzenie euro lub działania na rzecz ochrony środowiska, wpływają bezpośrednio na nasze codzienne życie. Decyzje te zapadają w Brukseli, stolicy Unii. Często uważa się, że to Bruksela decyduje za nas. Wskazywałoby to na działanie jakichś ukrytych, niezależnych od mieszkańców Europy sił, których celem jest narzucenie swojej woli pozostałym 455 milionom współobywateli.

Nie ma nic bardziej błędnego. Decyzje stanowią zawsze rezultat otwartych, demokratycznych procedur, w które zaangażowane są trzy podstawowe instytucje Unii: Parlament Europejski, Rada UE złożona z ministrów państw członkowskich oraz Komisja Europejska. Taki podział kompetencji, przy konieczności pogodzenia interesów wszystkich 25 krajów, musiał zrodzić nadzwyczaj złożone mechanizmy decyzyjne. Są one jednak w pełni przejrzyste.

W tej książeczce zajmiemy się Komisją Europejską, największym z trzech organów UE. Postaramy się wyjaśnić prosto i zrozumiale, czym zajmuje się Komisja i jak działa. Przedstawimy przy tym sylwetki Europejczyków, ludzi takich jak my, którzy pracują dla Komisji i których praca polega na dokładaniu starań, by UE służyła wspólnemu dobru.

Rola Komisji

Unię Europejską powołano do życia dzięki wspólnej woli poszczególnych państw, które zechciały połączyć swoje interesy, a nawet ograniczyć swoją suwerenność w pewnych kluczowych sektorach i sferach polityki. Uczyniły to w imię pokoju, dobrobytu i bezpieczeństwa swoich obywateli. Wszystko to zapisano w traktatach założycielskich UE.

Komisja odgrywa kluczową rolę w spełnieniu obietnic, jakie niesie ze sobą Unia. Jej uprawnienia oraz kompetencje wzrastały w miarę upływu lat, wraz z rozszerzaniem Unii i podejmowaniem nowych obszarów działalności. Komisja pełni trzy odrębne i jednako istotne funkcje.

Pierwszą z nich jest opracowywanie nowych aktów prawnych i rozporządzeń. Komisja opracowuje wnioski, a następnie przedkłada je Radzie i Parlamentowi Europejskiemu, które po debatach podejmują decyzję. Do tych dwóch instytucji należy ostateczne przyjęcie lub odrzucenie wniosków Komisji.

Drugie zadanie polega na stałym zarządzaniu szerokim spektrum działań Unii, począwszy od rolnictwa i bezpieczeństwa żywności, aż po ochronę konsumentów przed pozbawionymi skrupułów firmami. Komisja może na przykład nakładać kary grzywny sięgające setek milionów euro na przedsiębiorstwa najbardziej uporczywie łamiące zasady wolnego rynku, stosujące manipulacje dla utrzymania wysokich cen – a co za tym idzie, zysków.

Trzecim obszarem kompetencji Komisji jest zapewnienie, by przyjęte przez Radę i Parlament prawa były należycie i jednolicie stosowane we wszystkich państwach członkowskich. Dla Unii Europejskiej, z jej wspólnym rynkiem i swobodnym przepływem osób, istotnym jest zapewnienie rzeczywistej równości obywateli wobec prawa UE, bez względu na kraj zamieszkania. Przez wzgląd na tę ostatnią funkcję Komisja bywa nazywana „strażniczką traktatów UE”.

Rzeczywisty wpływ

© Reporters

Wyobrażenie, że urzędnicy Komisji Europejskiej ustanawiają przepisy nie troszcząc się o ich skutki, jest odległe od prawdy o sprawowaniu władzy w UE. W rzeczywistości jest to demokratyczny proces, w którym obok Komisji bierze udział 25 rządów krajowych, Parlament Europejski – ale to nie wszystko. Matthias Langemeyer, negocjator, jeden z uczestników rozszerzenia UE do 25 państw w 2004 r. i rozmów z kandydatami do przyszłego członkostwa, pracuje w samym sercu tego demokratycznego procesu.

„Prowadząc negocjacje przedakcesyjne, to nasz departament Komisji ponosi większą część odpowiedzialności za wysłuchanie głosów niepokoju państw kandydujących. Staramy się o jak najdokładniejsze wsłuchanie w te głosy, ale musimy też wziąć pod uwagę zdanie pozostałych służb – w moim przypadku są to koledzy zajmujący się rolnictwem, ochroną zdrowia i praw konsumenta. Musimy być również lojalni w stosunku do europejskich rolników i konsumentów”.

Stanowisko Unii w negocjacjach jest określone przez Komisję, musi jednak zostać zatwierdzone przez każde z państw członkowskich, zanim zostanie przedstawione państwom kandydującym. Matthias widzi proces zatwierdzania propozycji Komisji jako poszukiwanie rozwiązań, a nie konfrontację.

„Kiedy widzę, jak w Radzie UE szukamy z przedstawicielami 25 państw i Komisji zadowolającego wszystkich kompromisu, czuję jak Europa rozwija się z dnia na dzień. To cudowne: mieć świadomość, że moja praca ma wpływ na tak wielu ludzi”.

Po nauce we Francji i w rodzimych Niemczech, wybór studiów w dziedzinie agronomii w Bonn i w Tuluzie był dla Matthiasa naturalną drogą do kariery w strukturach międzynarodowych. Ta decyzja była słuszna. Od tego czasu Matthias stale pracuje dla UE na różnych stanowiskach.

Zaczął od dwuletniego programu praktyk zawodowych pod patronatem uniwersytetów europejskich, gdzie zajmował się badaniem prawa rolnego. Następnie został oddelegowany jako „młody ekspert” do przedstawicielstwa UE na Barbadosie, po czym zarządzał projektami pomocy dla Bliskiego Wschodu – ponownie w Brukseli, zatrudniony jako pracownik personelu pomocniczego. Następnie w Belgradzie w ramach umowy czasowej zajmował się wsparciem dla serbskich rolników po zakończonym konflikcie zbrojnym, by wreszcie w 2003 r. zostać pełnoprawnym urzędnikiem służby cywilnej UE.

Matthias Langemeyer

urodzony
w roku 1967
w Celle, w Niemczech
stanowisko:
negocjator z państwami
kandydującymi do
członkostwa ds. rolnictwa
i bezpieczeństwa żywności

Struktura

Zacznijmy od definicji. Termin „Komisja Europejska” odnosi się po pierwsze do 25 komisarzy, kierujących całą instytucją. Mianują ich, na okres pięciu lat, rządy 25 państw UE – po jednym na kraj – a przed objęciem urzędu nominacje są weryfikowane przez Parlament Europejski. W ten sposób jest im nadawana legitymacja demokratyczna. Następnie składają oni przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przysięgę niezależności.

Obecna Komisja, której przewodniczy Portugalczyk, José Manuel Barroso, rozpoczęła pięcioletnią kadencję w listopadzie 2004 r.

Komisja to również cała instytucja – tworzy ją 25 tysięcy urzędników zatrudnionych w poszczególnych departamentach i służbach, tzw. Dyrekcjach Generalnych (w skrócie: DG). Każda

z DG odpowiada za konkretny obszar polityki: rolnictwo, konkurencję, ekologię i finanse itp. Każda z nich podlega bezpośrednio jednemu z komisarzy.

Pod względem liczby pracowników, służby Komisji są porównywalne z administracją władz lokalnych europejskiego miasta średniej wielkości. Można zatem śmiało powiedzieć, że podatnik europejski nie marnuje swoich pieniędzy.

Większość urzędników Komisji pracuje w Brukseli, chociaż ponad 2,5 tysiąca umieszczono w Luksemburgu; ponadto Komisja posiada biura we wszystkich 25 państwach UE. Komisja utrzymuje też sieć ponad stu przedstawicielstw rozmieszczonych na całym świecie, zajmujących się sprawami handlu, rozwoju i pomocy humanitarnej.

Dyrekcje Generalne Komisji

Polityki – DG do spraw:

Badań Naukowych
Edukacji i Kultury
Energii i Transportu
Gospodarczych i Finansowych
Konkurencji
Podatków i Unii Celnej
Polityki Regionalnej
Przedsiębiorstw i Przemysłu
Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

Rybolóstwa i Gospodarki Morskiej
Rynku Wewnętrznego i Usług
Społeczeństwa Informacyjnego i Mediów
Sprawiedliwości, Wolności i Bezpieczeństwa
Środowiska
Wspólne Centrum Badawcze
Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Równości Szans
Zdrowia i Ochrony Konsumentów

Stosunki zewnętrzne – DG ds.

Biuro Pomocy Humanitarnej (ECHO)
Biuro Współpracy EuropeAid
Handlu
Rozszerzenia
Rozwoju
Stosunków Zewnętrznych

Służby wewnętrzne i ogólne – DG ds.

Biuro Doradców ds. Polityki Europejskiej

Budżetu
Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych
Eurostat
Informatyki
Personelu i administracji
Prasy i Komunikacji
Sekretariat Generalny
Służba Audytu Wewnętrznego
Służba Prawna
Tłumaczeń pisemnych
Tłumaczeń ustnych
Urząd Publikacji

Praca z krajami rozwijającymi się

UE jest największym podmiotem w handlu światowym oraz darczyńcą, utrzymującym specjalne partnerstwa z 78 państwami w Afryce, w rejonie Morza Karaibskiego i na Pacyfiku (państwa AKP). Jeremy Lester jest specjalistą w dziedzinie współpracy z tymi krajami.

Od początku swojej pracy w Komisji Jeremy stale miał do czynienia z krajami rozwijającymi się. To dziedzina, w której specjalizował się na studiach, ukończonych na University of East Anglia w Norwich w Zjednoczonym Królestwie. Najpierw spędził trzy lata w Lesoto, by w 1976 r. podjąć pracę w Komisji.

Od tej pory uczestniczył w tworzeniu polityki w Brukseli, pracował również dla przedstawicielstw UE na Madagaskarze, w Ruandzie, a obecnie w Nigerze. Przedstawicielstwa pełnią podwójną rolę: służą obywatelom kraju, w którym się znajdują, ale stanowią również punkt kontaktowy i bazę dla poszczególnych departamentów Komisji, zajmujących się rozwojem, handlem, stosunkami zewnętrznymi, pomocą humanitarną i wieloma innymi sprawami.

Jako szef przedstawicielstwa w Nigerze, Jeremy zarządza 45-osobowym zespołem i największym programem pomocy rozwojowej w tym kraju. „Chociaż jesteśmy ponad 4000 km od Brukseli, to właśnie w takich krajach jak ten programy Komisji sprawiają, że wpływ Unii jest najbardziej widoczny. Jestem dumny z faktu, że w Nigerze Komisja wspiera zarządzanie zmianami i rozwój, nie bojąc się ryzyka towarzyszącego wspieranym projektom. Niepodejmowanie ryzyka oznacza gwarancję porażki. Kiedy studnię wykopie się przy udziale i wsparciu miejscowej społeczności, będzie ona utrzymywana. Kiedy studnię wykopią obcy, okaże się bezużyteczna natychmiast po ich wyjeździe”.

Jeremy najlepiej wypoczywa w swoim ogrodzie. „Powolny rytm wzrastania mojego ogrodu pozwala mi utrzymać równowagę wewnętrzną. Nie jestem nadzwyczajnym ogrodnikiem, ale praca w ogrodzie zawsze sprawiała mi przyjemność – w Lesoto, na Madagaskarze, w Ruandzie, a teraz w ciężkich warunkach nigerskiej przyrody mój ogród jest oazą pośród kóz, atakowaną przez piach i pył”.

Jeremy Lester

urodzony
w roku 1949
w Colchester, Anglia,
Zjednoczone Królestwo
stanowisko:
szef przedstawicielstwa UE
w Nigerze

Ludzie

Dwadzieścia pięć tysięcy osób pracujących w Komisji Europejskiej pochodzi ze wszystkich państw członkowskich i wielu innych krajów. Przycho- dzą różnymi drogami. Podobnie jak pracownicy służby cywilnej na całym świecie, reprezentują najróżniejsze specjalności i służą swym doświadczeniem i umiejętnościami na wszystkich etapach kształtowania, prowadzenia i wspomagania polityk unijnych. Ich różnorodność odzwierciedla różnorodność samej Unii, czyniąc z Komisji swoisty tygiel, w którym mieszają się języki i kultury Europy.

Nie są to postaci stereotypowe. Wystarczy przejść korytarzem jednego z brukselskich biurów, w których mieszczą się departamenty Komisji, aby spotkać wielu ludzi reprezentujących barwną paletę narodowych, kulturowych, etnicznych i społecznych tradycji, mówiących wieloma różnymi językami.

Komisja nie jest jednak nową wieżą Babel. Korzysta w praktyce z trzech wewnętrznych języków roboczych: angielskiego, francuskiego i niemieckiego, chociaż oficjalne dokumenty tłumaczy się na wszystkie oficjalne języki Unii. Wszyscy pracownicy powinni władać przynajmniej jednym z języków Unii oprócz własnego.

Nie ma jednej określonej ścieżki kariery, która pozwala zostać pracownikiem Komisji. Istniejące wcześniej ograniczenia wiekowe zniesiono, by umożliwić rekrutację kandydatów dojralszych wiekiem, z odpowiednim doświadczeniem zawodowym. Etatowym urzędnikom towarzyszą krótkoterminowo zatrudnieni eksperci o szczególnych umiejętnościach lub urzędnicy krajowej służby cywilnej, oddelegowani przez krajowe administracje rządowe. Ci ostatni stanowią jednak zdecydowaną mniejszość.

Chociaż Komisja czyni wysiłki na rzecz osiągnięcia i zachowania równowagi liczebnej pomiędzy poszczególnymi narodowościami, nie wprowadzono systemu kwotowego. Kluczowe atuty u kandydatów to łatwość przystosowania i chęć do pracy w wielokulturowym i wielojęzycznym środowisku. Istotną jest również motywacja do długoterminowej pracy poza rodzinnym krajem.

Robię pieniądze dla Europy

© Reporters

Wielokulturowość i wielonarodowa mozaika przyciągnęły Anne Ropers do instytucji europejskich. Jej praca dotyczy najbardziej namacalnego z symboli integracji unijnej: euro.

Płacimy fińskimi monetami za bilet w autobusie w Atenach – i wydaje nam się to oczywiste. Tymczasem ujednoczenie rozmiaru, wagi i innych technicznych cech każdej z 74 miliardów monet euro będących w obiegu w 12 krajach korzystających ze wspólnej waluty to złożone zadanie. Nie leży to w kompetencjach Komisji, ponieważ prawo bicia własnej monety stanowi tradycyjnie suwerenne prawo poszczególnych państw. Jednakże to Komisja zapewnia obsługę sekretarialną dla koniecznej koordynacji między rządami i na tym polega obecna praca Anne.

Anne niemal od zawsze zajmowała się tymi sprawami. Jej pierwsza praca dla Komisji polegała, między innymi, na obliczaniu dziennych kursów ECU w stosunku do innych walut. ECU było walutą wirtualną, stworzoną dla potrzeb obliczania wspólnego budżetu

i wzajemnych płatności w ramach Unii – „ważną także dla dużych przedsiębiorstw. Dzwonili zwykle do mnie, aby dowiedzieć się o kurs”.

ECU znikło wraz z nadejściem euro. Kiedy znikły również waluty narodowe państw uczestniczących w unii walutowej, a Europejski Bank Centralny we Frankfurcie przejął odpowiedzialność za obliczanie kursów wymiany euro, Anne zajęła się specyfikacjami technicznymi monet euro. „Głównym zadaniem jest przekazanie wszystkich istotnych danych nowym krajom członkowskim. W ciągu kilku lat niektóre z nich wprowadzą euro”.

Po upływie 32 lat tym, co Anna najbardziej docenia w pracy w Brukseli, jest międzynarodowe środowisko pracy. „Nie muszę wychodzić z biura, by się dowiedzieć wielu rzeczy o innych krajach. I w końcu, po tylu latach, mimo wciąż silnych więzi z Francją, to tutaj czuję się jak w domu”.

Anne Ropers

urodzona
w roku 1945
w Paryżu, Francja
stanowisko:
sekretarka Grupy Roboczej
Dyrektorów Mennic
ds. Monet Euro

Banknoty i monety

Banknoty euro, o wartości od 5 do 500 euro, są identyczne we wszystkich 12 krajach, które korzystają ze wspólnej waluty. Monety z kolei mają wspólny awers z oznaczeniem wartości monety, natomiast na rewersie umieszczone są różne symbole narodowe. Niewielkie państwa, takie jak Watykan, również posiadają własne monety euro – jest ich jednak tak niewiele, że stanowią kolekcjonerskie rarytasy.

Rekrutacja

Droga do zatrudnienia w Komisji wiedzie przez „otwarty konkurs”. Mimo braku określonej częstotliwości, konkursy ogłasza się co pewien czas, w zależności od potrzeby zatrudnienia. Sama natura pracy – w międzynarodowym zespole pracującym dla dobra Europy i jej obywateli – sprawia, że nie można narzekać na brak chętnych.

W internecie i w prasie krajowej państw Unii zamieszczane są ogłoszenia o organizowanych konkursach. W 2003 r. utworzono specjalne Biuro Doboru Kadr Wspólnot Europejskich (EPSO). Ma ono spełniać rolę bezpośredniej agencji zatrudnienia, koordynującej zatrudnienie w Komisji i innych instytucjach unijnych. Strona internetowa EPSO: europa.eu.int/epsso zamieszcza wiadomości o obecnych i przyszłych konkursach oraz wskazówki dla kandydatów.

Konkursy, przeprowadzane we wszystkich językach UE, składają się z testów wstępnych i egzaminów pisemnych. Kandydaci, którzy przeszli ten etap konkursu, są następnie zapraszani na egzamin ustny, zazwyczaj organizowany w Brukseli.

Stanowiska pracy w Komisji dzieli się zasadniczo na dwie kategorie: przeznaczone dla absolwentów studiów

wyższych i pozostałe. Po przejściu egzaminów dla kandydatów o wyższym wykształceniu można otrzymać pracę w charakterze administratora lub urzędnika służby cywilnej z właściwym stopniem grupy „A”. Osoby bez dyplomu szkoły wyższej mogą ubiegać się o pracę w charakterze asystentów (grupa „B”), w sekretariacie („C”) lub w ramach personelu pomocniczego i logistycznego („D”).

Aby zdać egzaminy, trzeba się odpowiednio przygotować – konkurencja jest bardzo ostra. Laureaci konkursu mogą otrzymać oferty obiecującej kariery w stymulującym i mobilizującym środowisku pracy obejmującej cały wachlarz obszarów polityk, na których skupia się aktywność Komisji. Docenia się inicjatywę. Wobec ogromnego pola zainteresowań Komisji i jej stosunkowo niewielkich rozmiarów, w dość krótkim czasie można osiągnąć znaczny zakres odpowiedzialności.

Praca w Komisji jest dobrze płatna. Choć zarobki nie dorównują może płacom w analogicznych międzynarodowych strukturach w sektorze prywatnym, zazwyczaj są one znacznie wyższe niż pensje urzędników podobnego szczebla administracji krajowej państw członkowskich.

Wsparcie dla uboższych regionów

© Reporters

Przygotowania rodzimej Słowacji do członkostwa – to był epizod w drodze z Banku Światowego do Komisji Europejskiej. Tak przebiegała ścieżka kariery, jaką przeszła Katarina Mathernova, obecnie (od wczesnej wiosny 2005 r.) dyrektor jednego z departamentów Komisji odpowiedzialnych za politykę regionalną.

Katarina odpowiada za wybór, finansowanie i wdrażanie unijnych programów pomocy na rzecz rozwoju i projektów dla biedniejszych regionów w siedmiu krajach. Kieruje trzema jednostkami: jedna zajmuje się Hiszpanią, druga Republiką Czeską, Belgią i Luksemburgiem, a trzecia – Irlandią, Finlandią i Estonią. „Decyzja Komisji, by zajmować się starszymi i młodszymi państwami członkowskimi razem, była słuszna – uważa Katarina. – Nowe kraje mogą nauczyć się wielu rzeczy od starych, a te starsze podjąć pomysły nowych. Dotyczy to w szczególności krajów sąsiadujących, jak w przypadku Estonii i Finlandii albo Słowacji i Austrii”.

Z dyplomem prawa Uniwersytetu Komeniusa w Bratysławie i po ukończeniu studiów podyplomowych na Uniwersytecie Michigan, w 1993 r. Katarina podjęła pracę w Banku Światowym. Zdecydowała się jednak na powrót do Słowacji w latach 1999–2002, by zaangażować się w restrukturyzację gospodarki i przygotowania do członkostwa w Unii.

„Jako specjalny doradca wicepremiera, uczestniczyłam bezpośrednio w negocjacjach przedakcesyjnych. Nabrałam wtedy przekonania do UE i ufności w proces integracji europejskiej”. Wróciła jeszcze na dwa lata do Banku Światowego, by wreszcie na dobre podjąć pracę w Komisji.

„Cieszę się, widząc, jak nowej dynamiki nabiera Unia od czasu wejścia ośmiu nowych państw z Europy Środkowej i Wschodniej” – opowiada. Katarinie odpowiada również międzynarodowe środowisko pracy, podobne do tego, które poznała Banku Światowym. Zaznacza jednak: „Te instytucje dzieli sporo różnic kulturowych”.

Katarina Mathernova

urodzona
w roku 1964
w Bratysławie, na Słowacji
stanowisko:
dyrektor w DG ds. Polityki
Regionalnej

Z życia Komisji

Czego można się spodziewać po podjęciu pracy w Komisji? Najprawdopodobniej trafi się do jednej z dyrekcji mieszczących się w Brukseli. Niektóre liczą nawet tysiąc urzędników, jednak średnia liczba pracowników jest znacznie niższa.

Konkretna jednostka przyjmującej nowego urzędnika dyrekcji najczęściej składa się z obywateli wielu różnych krajów. Komisja dba o równe szanse, jednak pomimo jej wysiłków kobiety pozostają niedostatecznie reprezentowane na wyższych szczeblach administracji.

Pracownicy europejskiej służby cywilnej objęci są wyłącznie podatkami do budżetu UE, ich dochody nie są opodatkowane przez kraj ich pochodzenia ani zamieszkania.

Większość urzędników korzysta z prawa posyłania swoich dzieci do szkół europejskich. W tych szkołach zapewniane jest pełne wykształcenie podstawowe i średnie (do egzaminu doj-

rzałości) we wszystkich 20 językach Unii. Szczególny nacisk kładzie się na nauczanie języków. Matura europejska jest uznawana przez wszystkie uniwersytety w UE i wiele uniwersytetów spoza Unii.

W 2004 r. Komisja rozpoczęła szereg gruntownych reform, służących zwiększeniu jej skuteczności i ograniczeniu kosztów administracyjnych. Rdzeń reform stanowi nowa struktura kariery, bardziej zorientowana na wyniki pracy, która ma wejść w życie w 2006 r. Zapewni to pracownikom bez wyższego wykształcenia większe szanse awansu (z pomocą specjalnych szkoleń) na stanowiska administracyjne, jeśli wykażą się odpowiednimi kompetencjami. Również ścieżka kariery administratorów na wyższe stanowiska zostanie uproszczona.

Rozróżnienie pomiędzy grupami B i C zostanie zniesione. Grupa D zostanie stopniowo zniesiona, a zadania wykonywane przez tych pracowników będą zlecane wykonawcom zewnętrznym.

Pensja na początek

Według nowej struktury zatrudnienia, sekretarze bez wyższego wykształcenia z co najmniej trzyletnim doświadczeniem przysługiwać będzie podstawowe wynagrodzenie w wysokości 2341 euro miesięcznie. Administrator z wyższym wykształceniem, o co najmniej trzyletnim doświadczeniu, może liczyć na 3837 euro miesięcznie z chwilą zatrudnienia w Komisji. W obu przypadkach do pensji podstawowej należy doliczyć dodatki, które mogą zwiększyć kwotę wynagrodzenia podstawowego o ponad 16%. Odlicza się natomiast podatki i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Zapewniam odpowiednie narzędzia do pracy

Komisja unowocześnia swoje przyjęte praktyki zarządzania, zlecając mniej istotne usługi firmom zewnętrznym, zachęcając tym samym do większej mobilności zawodowej. Frans Rijpstra może o tym zaświadczyć z pierwszej ręki.

Po 20 latach służby w charakterze kucha, czyli kucharza holenderskiej marynarki, podjęcie pracy polegającej na zapewnianiu wyposażenia informatycznego dla poszczególnych urzędników Komisji może się wydawać wielkim wyzwaniem. Tak właśnie wygląda ścieżka kariery Fransa. W międzyczasie przepracował ponad 10 lat jako kucharz w Komisji. To stanowisko pozwoliło mu wreszcie nacieszyć się domem w rodzinnym kraju, wraz z żoną Belgijką, synem i córką.

Kiedy w 1999 r. Komisja podjęła decyzję o zleceniu usług gastronomicznych firmom zewnętrznym, dała Fransowi możliwość szukania innego zajęcia w ramach Komisji. W wieku 49 lat znalezienie nowej pracy nie jest z pewnością łatwe. Dlatego zdecydował się przyjąć pierwszą ofertę, jaką otrzymał, choć zamawianie sprzętu komputerowego, w szczególności komputerów PC, ekranów i drukarek, wydaje się nie mieć większego związku z kuchnią. „To najlepsza praca, jaką wykonywałem. Jestem pewien, że nie dostałbym takiej szansy w sektorze prywatnym”.

Przełożeni Fransa docenili jego doświadczenie w zamówieniach i kontaktach z zewnętrznymi dostawcami, zgromadzone we wcześniejszej pracy. Istotne znaczenie miała również znajomość języków, w których miał się porozumiewać z dostawcami – duńskiego, francuskiego i angielskiego. Frans od wielu lat interesował się informatyką. To nie oznacza, że jest zbyt uległy w negocjacjach. „Každy wołał o nowy, płaski ekran, jak tylko weszły na rynek. Ale to nie znaczy, że od razu je dostali. Dużo czasu poświęcam na ustalenie, czego ludzie naprawdę potrzebują”.

„To dla mnie wymarzona praca. Kontaktuję się z ludźmi z Komisji i spoza. Mam poważny zakres odpowiedzialności, Dużo się stałe dzieje, a atmosfera współpracy jest znakomita. Co więcej, czuję, że pomagam w budowaniu Europy przez umożliwienie ludziom sprawniejszej pracy”.

Frans Rijpstra

urodzony
w roku 1954
w Hilversum, w Holandii
stanowisko:
odpowiedzialny za
zamówienia sprzętu
komputerowego dla
pracowników

Budżet

Jednym z zadań Komisji jest zarządzanie budżetem Unii, o aktualnej rocznej wysokości sięgającej 115 miliardów euro. Kwota ta stanowi zaledwie jeden procent łącznego produktu krajowego brutto (PKB) wszystkich krajów UE, lub w przeliczeniu odpowiada ok. 250 euro na jednego obywatela UE. Jest to tylko przybliżenie, bo w rzeczywistości kraje biedniejsze wpłacają do budżetu UE mniej od krajów bogatych.

Największymi pozycjami w budżecie są polityka rolna i wsparcie słabiej rozwiniętych regionów Unii. Wydatki na te cele stanowią łącznie ok. 80% budżetu na rok 2005. Koszty administracyjne funkcjonowania Unii są natomiast niewysokie: pochłaniają niewiele ponad 5% wydatków UE.

Pozostałą część budżetu przeznacza się na inne obszary działalności, głównie na energię i transport, badania, edukację i kulturę, wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne. Wsparcie technologiczne i finansowe kierowane do krajów potrzebujących w całym świecie stanowi inną poważną część wydatków.

Co roku Komisja opracowuje projekt budżetu w ramach ustalonych pułapów, jakie uzgodniły między sobą rządy krajów UE. Coroczny budżet jest ostatecznie zatwierdzany przez rządy państw członkowskich i Parlament Europejski.

Wykonując budżet, Komisji nie wolno wydawać pieniędzy według własnego uznania. Parlament wraz z rządami krajów Unii wymagają pełnej przejrzystości i odpowiedzialności na każdym z etapów. Z końcem każdego roku budżetowego Komisja musi złożyć rozliczenie do zatwierdzenia przez Parlament.

Wydatki na solidarność i innowacje

© Reporters

Część wydatków unijnych przeznaczana się na promowanie innowacyjnych technologii oraz podnoszenie konkurencyjności gospodarki europejskiej. Giorgio Clarotti pracował w dwóch kluczowych dziedzinach tej polityki: w badaniach naukowych mających na celu wzrost konkurencyjności oraz w polityce społecznej, dzięki której obywatele Europy czerpią korzyści z przemian.

Giorgio jest urzędnikiem Komisji w drugim pokoleniu. „Jak Obelix, w dzieciństwie wpadłem w ten magiczny eliksir” – opowiada. Wcześniej wybrał wprawdzie zawód naukowca w dziedzinie biomedycyny, który uważał za bardziej odpowiedni dla swojego pragnienia zmian i innowacji.

Jednak w wieku 29 lat znalazł się w Komisji, zarządzając jej sześciomilionowym budżetem na badania biomedyczne. Po tym, jak na własnej skórze doświadczył braku funduszy dostępnych dla europejskich badaczy – w porównaniu z ich kolegami w USA czy w Japonii – teraz mógł pomóc stu takim jak on.

Potem zajął się programem badawczym dla małych i średnich przedsiębiorstw. „MŚP widziały w Komisji raczej przeszkodę na drodze swojego rozwoju. Dzięki naszym programom udowodniliśmy, że możemy im zaofiarować możliwości wzrostu”.

Już po dziesięciu latach od podjęcia pracy w Komisji, Giorgio przeniósł się do departamentu ds. zatrudnienia i spraw społecznych, gdzie prowadził jednostkę ds. komunikacji. „Moim zdaniem największym wyzwaniem dla Unii jest stworzenie innowacyjnej, dynamicznej gospodarki w starzejącym się społeczeństwie. Model europejski opiera się na solidarności. Polityki społeczne stanowią produktywny czynnik, dając większe możliwości obywatelom i zapewniając, że przemiany nie pozostawią nikogo w tyle. Europejski Fundusz Społeczny odgrywa ważną rolę w kierowaniu przemianami, przy wspomaganiu również mniej konkurencyjnych grup, tak, aby każdy skorzystał na zmianach”.

Nieprzerwanie trzeba stawiać czoła innym wyzwaniom: by europejskie badania i rozwój technologii nie pozostawały w tyle za Stanami Zjednoczonymi ani za Japonią. Z początkiem 2005 r. Giorgio wrócił do tej dziedziny, tym razem propagując zacieśnianie współpracy między krajowymi ministerstwami i agencjami rządowymi, które łożą na państwo badania naukowe – tak, aby pełniej wykorzystać efekt skali.

Giorgio Clarotti

urodzony
w roku 1963
w Turynie, we Włoszech
stanowisko:
promowanie współpracy
między narodowymi
programami badawczymi
w naukach przyrodniczych

Twój głos w Brukseli

Decyzje podejmowane w Komisji wpływają bezpośrednio na codzienne życie obywateli, a także firm i organizacji, w których pracują. Dlatego Komisja czyni wiele wysiłków na rzecz maksymalnej otwartości i odpowiedzialności, umożliwiając obywatelom dostęp do informacji, które mogą ich dotyczyć. W trakcie opracowywania projektów aktów prawnych Komisja szeroko konsultuje się z przedstawicielami społeczności przedsiębiorców, organizacji konsumenckich czy innych zainteresowanych stron. Wkład tych grup jest bardzo istotny, gdyż umożliwia Komisji opracowanie tekstów wyważonych i uwzględniających interesy wszystkich stron. Pozwala to Komisji na spełnianie misji orędowniczej wspólnego dobra Europy w debacie prawodawczej Unii.

Poprzez interaktywną stronę internetową Komisji: Twój głos w Europie (*Your voice in Europe*: europa.eu.int/yourvoice) obywatele mają możliwość czynnego uczestniczenia w kształtowaniu polityki Unii. To na tej stronie wszyscy mogą zgłaszać swoje uwagi, dzielić się doświadczeniami i zabierać głos na forum konsultacyjnym konkretnej polityki.

Można również tą drogą mieć dostęp do wszystkich oficjalnych publikacji oraz do wewnętrznych dokumentów. Na stronie UE mieści się już z górą 2,1 miliona dokumentów. Każdy ma prawo zażądać dostępu do nieopublikowanych dokumentów – bez względu na swój status zawodowy i bez konieczności uzasadnienia. Wyłącznie informacje chronione jako prywatne lub mogące zagrozić uprawnionym interesom przedsiębiorstw mogą być utajnione.

Co więcej, można do Komisji napisać, zatelefonować, przesłać faks lub e-mail w każdym z 20 urzędowych języków UE. Komisja zobowiązana jest udzielić odpowiedzi w tym samym języku w terminie 15 dni.

Najprostszym sposobem na uzyskanie informacji od Komisji jest kontakt telefoniczny lub e-mailowy z serwisem *Europe Direct* (europa.eu.int/europedirect). Jest to specjalnie opracowane źródło praktycznych odpowiedzi na większość pytań na temat Komisji. Pozwala również uzyskać porady prawne.

Dostarczam fakty

© Reporters

Dialog Komisji z obywatelami może przybierać różne formy. Komisja z jednej strony prowadzi szeroko zakrojone konsultacje, z drugiej dostarcza w przystępny sposób wielu informacji o kluczowych politykach – zarówno w formie drukowanej, jak i elektronicznej. Valerie O'Brien ma na co dzień kontakt z obywatelami poszukującymi informacji o środowisku naturalnym.

Valerie przyjechała z mężem do Brukseli z Dublina w 1990 r., kiedy mąż dostał pracę w Parlamencie Europejskim. Po pięciu latach przeniosła się z pracy w międzynarodowej firmie księgarskiej do Komisji.

Początkowo Valerie pracowała jako sekretarka w departamencie ds. transportu, wkrótce jednak zaczęła szukać pracy, w której mogłaby mieć więcej kontaktów z ludźmi, pracować bardziej niezależnie i mieć większy zakres odpowiedzialności. „Pod tym względem Komisja ma do zaoferowania wspaniałe możliwości. Szefowie jednostki zawsze starają się wykorzystać różnorodny potencjał pracowników”.

Valerie znalazła pracę, jakiej szukała, w centrum informacyjnym w departamencie środowiska. „Zajmuję się wydawaniem naszych publikacji, co wiąże się z kontaktami z wykonawcami spoza instytucji. Zbieram również zamówienia na te druki, pochodzące od obywateli.

Nasze publikacje nie są zbyt techniczne. Dążymy do przedstawienia polityki ochrony środowiska w przystępnej formie, mamy nawet specjalne wydawnictwa dla szkół. Odpowiadam również za udzielanie odpowiedzi na pytania przesyłane drogą elektroniczną – w ustalonym przez samą Komisję terminie 15 dni. Czasem nie jest to łatwe. Otrzymujemy setki pytań, często bardzo ścisłych i technicznych”.

Popołudniami biblioteka centrum jest otwarta dla obywateli. „Przyjeżdżają tu z całej Europy. Dlatego każdego dnia dzieje się coś nowego, bo nigdy nie wiadomo, kto może się pojawić ani o co zapytać. Często potrzebne informacje można znaleźć w internecie, ale nie wszyscy wiedzą, gdzie ich szukać albo jak robić to skutecznie, dlatego gubią się w nadmiarze zbędnych informacji. Cieszy mnie, gdy pomogę im znaleźć właśnie to, czego im potrzeba”.

Valerie O'Brien

urodzona
w roku 1965
w Dublinie, w Irlandii
stanowisko:
młodsza bibliotekarka/
specjalistka ds. publikacji

Systemy kontroli

Metody zarządzania w Unii Europejskiej pozwalają na pełną kontrolę na każdym szczeblu. Europejski Trybunał Sprawiedliwości nadzoruje działania Komisji i innych instytucji. Komisja sama również pozywa do Trybunału te państwa, które nie wdrażają należycie prawodawstwa Unii albo łamią pewne zasady.

Sama Komisja odpowiada przed obywatelami UE reprezentowanymi przez Parlament Europejski, władny odwołać wszystkich 25 komisarzy po przegłosowaniu wotum nieufności. Komisja Europejska odpowiada również przed rządami państw członkowskich, reprezentowanymi w Radzie Unii Europejskiej. W procesie prawodawczym UE Komisja opracowuje projekty aktów prawnych, ale to Rada i Parlament nad nimi debatują, zgłaszają poprawki i wreszcie decydują o ich przyjęciu lub odrzuceniu. Tak więc dialog trójstronny pomiędzy instytucjami UE jest stały i nieprzerwany.

Obywatele i przedsiębiorstwa, którzy uważają się za pokrzywdzonych przez decyzje Komisji, mogą wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości. Małe firmy i osoby fizyczne mogą również kierować skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich. Jego zadaniem jest zapewnienie ochrony praw obywateli. Dąży on do powstrzymania wszelkich praktyk nadużycia

władzy lub niewłaściwej administracji ze strony Komisji lub innych instytucji i przywrócenia prawidłowego stanu rzeczy. Witryna Rzecznika w internecie znajduje się pod adresem **www.euro-ombudsman.eu.int**

Wydatki Komisji są pod kontrolą zarówno wewnętrznych, jak zewnętrznych biegłych rewidentów księgowych. Kontrola zewnętrzna jest sprawowana przez urzędników Europejskiego Trybunału Obrachunkowego. Jest to odrębna instytucja Unii Europejskiej, z siedzibą w Luksemburgu. Służba Kontroli Wewnętrznej bada procedury finansowania wewnątrz Komisji dla zapewnienia, że pieniądze podatników są wydawane prawidłowo i nie występują próby wyłudzenia środków poprzez fałszywe deklaracje.

Dbam o bezpieczną żywność

© Reporters

Dla zapewnienia, że wszelka żywność – skądkolwiek pochodzi – jest w pełni bezpieczna, w UE ustalono cały szereg ścisłych standardów. Dorota Lewczuk-Bianco z Polski jest prawnikiem: dba o ich przestrzeganie.

Dorota przybyła do Komisji w 2003 r. Jej kwalifikacje potwierdzały studia w polskim oddziale Kolegium Europejskiego w Natolinie oraz praca w UKIE. Bezpośrednio przed przyjazdem do Brukseli (ze swoim mężem, Włochem poznanym na studiach w Mediolanie) jej praca polegała na harmonizowaniu polskiego prawa z wymogami członkostwa w Unii.

Teraz pracuje w dziale zajmującym się sprawami konsumentów, ochroną zdrowia, bezpieczeństwem żywności i dobrostanem zwierząt. Jej zadaniem jest zapewnienie, by przyjęte przez ministrów zgromadzonych w Radzie UE przepisy w dziedzinie bezpieczeństwa żywności były w terminie wprowadzane do ustawodawstwa poszczególnych krajów oraz należycie stosowane. Komisja może pozwać do Trybunału te państwa członkowskie, które nie wdrażają tych przepisów należycie albo je tamią.

„Ogólnoeuropejskie zasady i pewność, że każdy produkt żywnościowy je spełnia, są bardzo istotne. Nie można na przykład dopuścić, by jeden kraj zezwalał na pewien poziom pozostałości pestycydów, inny poziom obo-

wiązywał w drugim kraju, a jeszcze inny był stosowany dla żywności sprowadzanej z państw trzecich. Jednolity rynek wymaga od nas współpracy. Osobiście uważam za bardzo satysfakcjonującą pracę na rzecz całej społeczności, w której żyję, w dziedzinie tak bezpośrednio związanej z codziennym życiem”.

Praca Doroty polega m. in. na zajmowaniu się skargami obywateli. „Każdy obywatel Unii ma prawo się poskarżyć Komisji, dostajemy sporo takich skarg, szczególnie dotyczących bezpieczeństwa żywności oraz dobrego traktowania zwierząt. Każdą skargą ktoś się zajmuje”.

Jednak ta praca wymaga czegoś więcej niż pilnowania przestrzegania ustalonych norm. „Lepsze prawo jest jednym z priorytetowych haseł Komisji – więc i my staramy się o upraszczanie prawodawstwa w dziedzinie bezpieczeństwa żywności, aby było bardziej zrozumiałe dla obywateli i producentów żywności”.

Dorota Lewczuk-Bianco

urodzona
w roku 1969
w Warszawie, w Polsce
stanowisko:
prawnik monitorujący
przestrzeganie europejskich
przepisów w zakresie
bezpieczeństwa żywności

Języki

Język jest istotną częścią naszej tożsamości. W mowie ojczystej wyraża się w najoczywistszy sposób nasza narodowość, kultura i tradycja. Unia nie tylko opowiada się za integracją państw członkowskich, ale również czynnie wspiera różnorodność językową ludów europejskich.

Dlatego też Komisja finansuje ogólnoeuropejskie programy nauki obcych języków europejskich, skierowane szczególnie do młodych obywateli. Przyświecają jej w tym cele zawodowej i prywatnej mobilności, jak również międzykulturowego zbliżenia i wzajemnego zrozumienia. Deklarowanym celem programów jest osiągnięcie sytuacji, w której jak największa liczba Europejczyków opanuje dwa języki obce.

Wielojęzyczność i komunikacja stanowią absolutne priorytety – tak dla Komisji, jak i dla pozostałych instytucji. Podstawową zasadą jest udostępnienie wszystkim obywatelom bezpośredniego dostępu do wszelkich dokumentów UE w ich własnym języku urzędowym. Prawem obywateli jest również korespondencja z Komisją w tym języku. To jeden ze sposobów, jakimi Unia dba o równe traktowanie mieszkańców krajów dużych i małych, a nawet tych najmniejszych.

25 państw UE posługuje się 20 językami urzędowymi: angielskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, niemieckim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niemieckim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim oraz włoskim.

Zatrudniając obywateli każdego państwa członkowskiego, Komisja gromadzi pracowników, dla których wszystkie języki urzędowe (i nie tylko) są językami ojczystymi. Ponieważ nie można jednak oczekiwać, że każdy zdoła opanować więcej niż kilka języków obcych, dla wewnętrznych potrzeb Komisja często posługuje się tylko trzema językami: angielskim, francuskim i niemieckim. Projekty aktów prawnych zwykle opracowuje się w jednym z nich.

Dla pełnego porozumienia

© Reporters

Urzednicy i specjaliści rządowi pracujący nad nowymi projektami aktów prawnych mających obowiązywać w całej zjednoczonej Europie muszą mieć możliwość przeczytania tych tekstów i dyskusowania o nich we własnym języku. Dlatego nie sposób wyobrazić sobie pracy Komisji bez tłumaczenia tekstów pisanych i wygłaszanych w trakcie obrad. Marta Sanz Fernández jest tłumaczką symultaniczną.

„Tłumaczy się praktycznie na każdy temat. Czasem chodzi o tak specjalistyczne terminy, że muszę najpierw opanować słownictwo w moim własnym języku, zanim poznam te słowa w językach obcych. A kiedy taki Hiszpan sięgnie po barwną metaforę (np. z korridy), trudno jest to czasem oddać w innym języku. Mam wielką satysfakcję widząc, jak osoba, dla której tłumaczyłam, pewnie zabiera głos, wykazując pełne zrozumienie wypowiedzi przedmówców w obcych językach”.

Marta pracuje w języku hiszpańskim, francuskim, włoskim i portugalskim, ale – nietypowo – nie zna angielskiego. „Właściwie nigdy nie marzyłam o pracy tłumacza unijnego, bo sądziłam, że angielski to podstawa. Dowiedziałam się, że tak nie jest, pomagając koleżance w ministerstwie obrony w Madrycie przy wypełnianiu formularza zgłoszeniowego.

Kolejną niespodzianką było to, że „w Ko-misji naprawdę panuje zasada równych szans. Na rozmowę o pracę poszłam w siódmym miesiącu ciąży i spodziewałam się, że ofertę pracy dostanę dopiero po urodzeniu dziecka. Tymczasem usłyszałam po prostu: „Gratulacje. Jest pani zatrudniona”, a w miesiąc później byłam już na urlopie macierzyńskim”.

Przeprowadzka do Brukseli oznaczała dla czworga dzieci Marty podobne doświadczenie życia za granicą, jakiego zaznała ona sama – część dzieciństwa spędziła w Maroku. Miało to również swoje złe strony, zwłaszcza dla męża, który „musiał zostawić w Madrycie swoją firmę i zespół rockowy. Ale w końcu znalazł sobie miejsce, prowadzi stowarzyszenie mniejszości hiszpańskojęzycznej. Zajmuje się wszystkim – od organizowania imprez po informowanie o lekarzach mówiących po hiszpańsku”.

Marta Sanz Fernández

urodzona
w roku 1966
w Madrycie, w Hiszpanii
stanowisko:
tłumaczka symultaniczna
jęz. hiszpańskiego

W służbie obywateli

Niezależna, ale odpowiedzialna Komisja została powołana przez rządy państw należących do UE do tego, by dbać o powszechne dobro Europy, wznosząc się ponad interes narodowy któregoś z państw członkowskich lub grupy państw. Jej pracownicy nie stanowią armii bezdusznych biurokratów, lecz są zwykłymi obywatelami, którzy wspólnie angażują się w przyszłość Unii.

Świat idzie naprzód, zmienia się również Europa. Coraz więcej państw UE przekonuje się do wprowadzenia euro. Na pewno pojawią się kolejne wyzwania w dziedzinach takich, jak polityka zagraniczna, bezpieczeństwo, obrona i wymiar sprawiedliwości. Unia musi stale się rozwijać, a wraz z nią – rola Komisji.

To, w jaki sposób to nastąpi, będzie częściowo zależało od ludzi, którym ona służy. Opinia każdego z obywateli – jaka by nie była – o przyszłości Europy jest istotna dla Komisji. Ten przewodnik wskazuje sposoby na zabranie głosu na forum europejskim. Od nas samych zależy, jak wspólnie stworzymy sobie taką Europę, w jakiej pragniemy żyć.

Dalsze lektury

Ogólne informacje o Komisji Europejskiej i innych instytucjach UE znajdują się na oficjalnych stronach internetowych Unii, dostępnych pod adresem **europa.eu.int**. Portal ten zawiera aktualne informacje i przegląd sposobów funkcjonowania UE, będąc źródłem wiedzy o obecnie prowadzonych działaniach i o przyszłych priorytetach oraz wielu innych interesujących informacji.

Praktycznymi wskazówkami na temat zatrudnienia w Komisji służy strona europejskiego Biura Doboru Kadr: **europa.eu.int/epso**

Komisja Europejska

W służbie Europejczyków
Co Komisja Europejska robi dla Ciebie

Seria *Europa w ruchu*

Luksemburg: Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich

2005 – 22 str. – 16,2 x 22,9 cm

ISBN 92-894-9496-4

Samym sercem Unii Europejskiej jest Komisja Europejska, organizm wyposażony w unikalne zestawienie prerogatyw prawodawczych i wykonawczych. Prowadzi politykę unijną w każdej z tak różnorodnych dziedzin, jak handel, środowisko naturalne czy rybołówstwo. To ona rozporządza rocznym, stupełnastomiliardowym europejskim budżetem.

Jako pracodawca 25 tysięcy urzędników pochodzących ze wszystkich krajów Unii Komisja blisko współpracuje z Parlamentem Europejskim i rządami krajowymi, kierując Unią tak, by zadbać o wspólne dobro 455 milionów Europejczyków. Jej zadaniem jest przełożenie na praktyczne, codzienne działania dążeń wszystkich swych obywateli do pokoju, wolności i dostatku. Jak tego dokonuje? Kto w niej pracuje? Na czym polega ta praca? W książeczce tej można znaleźć odpowiedzi na te pytania.

Źródła informacji na temat Unii Europejskiej

Informacje dostępne są w językach urzędowych UE na serwerze Europa:
europa.eu.int

W całej Europie istnieją setki miejscowych centrów informacji europejskiej. Adres najbliższego biura możesz znaleźć na stronie internetowej: europa.eu.int/comm/relays/index_en.htm

EUROPE DIRECT jest miejscem, skąd otrzymasz odpowiedzi na pytania związane z Unią Europejską. Z osobami udzielającymi informacji możesz skontaktować się telefonicznie poprzez bezpłatny numer: **00 800 6 7 8 9 10 11** (lub przez płatną linię spoza UE: (32-2) 299 96 96), lub drogą elektroniczną poprzez europa.eu.int/europedirect

Informacje oraz broszury na temat Unii Europejskiej w języku polskim możesz także otrzymać w następujących miejscach:

Reprezentacja Komisji Europejskiej

Warszawskie Centrum Finansowe
ul. Emilii Plater 53
00-113 Warszawa
tel. (48-22) 520 82 00
fax (48-22) 520 82 82
e-mail: press-rep-poland@cec.eu.int
www.europa.delpol.pl

Biuro Informacyjne Parlamentu Europejskiego

Warszawskie Centrum Finansowe
ul. Emilii Plater 53
00-113 Warszawa
tel. (48-22) 520 66 55
fax (48-22) 520 66 59
e-mail: epwarszawa@europarl.eu.int

Centrum Informacji Europejskiej UKIE

ul. Krucza 38/42
00-512 Warszawa
tel. (22) 455 54 54
fax (22) 455 54 53
e-mail: cie@mail.ukie.gov.pl
www.cie.gov.pl

Regionalne Centra Informacji Europejskiej

Toruń

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
Pl. św. Katarzyny 9
87-100 Toruń
tel./fax (56) 652 11 21
e-mail: centrum@europa.torun.pl
www.europa.torun.pl

Ostrołęka

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Hallera 13
07-412 Ostrołęka
tel./fax (29) 760 30 45
e-mail: rcie_ostroleka@arrmpw.org.pl
www.arrmpw.org.pl/glowna.php?id=centrum

Płock

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
Al. Kilińskiego 12
09-402 Płock
tel. (24) 366 41 66
fax (24) 366 41 48
e-mail: rcie@rcie.plock.pl
www.rcie.plock.pl

Radom

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Chorzowska 16/18
26-600 Radom
tel. (48) 365 69 08
fax (48) 365 49 70
e-mail: info@rcie.radom.pl
www.rcie.radom.pl

Lublin

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. 3 Maja 18/3A
20-078 Lublin
tel./fax (81) 534 61 91, 532 82 19
fax (81) 534 61 92
e-mail: biuro@rcie.lublin.pl
www.rcie.lublin.pl

Zielona Góra

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
Al. Wojska Polskiego 9
65-077 Zielona Góra
tel./fax (68) 453 26 37
e-mail: rcie@rcie.zgora.pl
www.rcie.zgora.pl

Łódź

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Piotrkowska 262/264
90-361 Łódź
tel./fax (42) 637 79 76
e-mail: rcie@ie.lodz.pl
www.rcie.lodz.pl

Kraków

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Mikołajska 4 (Mały Rynek)
31-027 Kraków
tel. (12) 421 30 15
fax (12) 421 33 15
e-mail: centrum@federacja.krakow.pl
www.centrum.krakow.pl

Opole

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Słowackiego 10
45-346 Opole
tel. (77) 454 26 21
fax (77) 454 56 10
e-mail: domeuropejski@fundacja.opole.pl
rcie@fundacja.opole.pl
www.rcie.opole.pl

Białystok

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Lipowa 14 (róg Nowego Świata 2)
15-427 Białystok
tel./fax (85) 653 77 53
e-mail: eurobialystok@bia.pl
www.rcie.bialystok.pl

Rzeszów

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Sucharskiego 2
35-225 Rzeszów
tel. (17) 866 11 82
fax (17) 866 11 83
e-mail: roie@wsiz.rzeszow.pl
www.rcie.rzeszow.pl

Gdańsk

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
Długi Targ 39/40
80-830 Gdańsk
tel. (58) 305 60 18
fax (58) 301 02 16
e-mail: rcie@piph.pl
www.rcie.gdansk.pl

Częstochowa

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Pułaskiego 4/6
42-200 Częstochowa
tel./fax (34) 368 42 13
e-mail: rcie@rcie.czest.pl
www.rcie.czest.pl

Katowice

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Kościuszki 6
40-026 Katowice
tel. (32) 209 17 01
fax (32) 209 16 90
e-mail: centrum@rcie.katowice.pl
www.rcie.katowice.pl

Kielce

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Bodzentyńska 44A
25-308 Kielce
tel./fax (41) 343 00 38
e-mail: rcie@rcie.kielce.pl
www.rcie.kielce.pl

Poznań

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Mostowa 27
61-854 Poznań
tel./fax (61) 852 49 48
e-mail: rcie@rcie.poznan.pl
www.rcie.poznan.pl
Koszalin

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej

ul. Młyńska 2
75-054 Koszalin
tel./fax (94) 347 13 17
e-mail: rcie@rcie.koszalin.pl
www.rcie.koszalin.pl

**Centra Euro-Info – program Komisji
Europejskiej dla MSP – znajdują się przy
następujących instytucjach:**
www.euinfo.org.pl/kontakt/

Reprezentacje i biura Komisji i Parlamentu znajdują się we wszystkich państwach Unii Europejskiej. Delegatury Komisji Europejskiej rozmieszczone są także w innych częściach świata.

Unia Europejska

 Państwa członkowskie Unii Europejskiej

 Kraje kandydujące

PL

NA-67-05-694-PL-C

Samym sercem Unii Europejskiej jest Komisja Europejska, organizm wyposażony w unikalne zestawienie prerogatyw prawodawczych i wykonawczych. Prowadzi politykę unijną w każdej z tak różnorodnych dziedzin, jak handel, środowisko naturalne czy rybołówstwo. To ona rozporządza rocznym europejskim budżetem wartości 115 mld euro.

Jako pracodawca 25 tysięcy urzędników pochodzących ze wszystkich stron Unii Komisja blisko współpracuje z Parlamentem Europejskim i rządami poszczególnych państw, dbając o wspólne dobro 455 milionów Europejczyków. Jej zadaniem jest przełożenie na praktyczne, codzienne działania dążeń wszystkich obywateli do pokoju, wolności i dostatku. Jak tego dokonuje? Kto dla niej pracuje? Na czym polega ta praca? W tej książeczce można szukać odpowiedzi.

ISSN 1725-9967

Urząd Publikacji
Publications.eu.int

ISBN 92-894-9496-4

9 789289 494960 >